

DOLORS BOSCH

QUALITAT

Qualitat.— Mai no m'hagués pensat que un simple encàrrec, un breu suggeriment literari, pogués fer-me arribar a les conclusions que penso exposar en aquest article. Fins i tot, he arribat a creure en la possibilitat del complot. Alguna mà destra que mou els fils més enllà de l'escenari. Qui hauria encarregat a un novell afeccionat a les lletres una paraula de tanta envergadura? Qui, si no fos una ment recargolada, hauria fet posar la mirada ingènua de l'escriptor sobre la qualitat de la ciutat, obrint-li la porta a d'altres transgressions? Tot això ho puc opinar amb ple coneixement de causa després dels dies que fa que hi penso. La ciutat no existeix.

Jo hi visc en una ciutat, a Girona. Llavors existeix, oi? Doncs no. En parlar de qualitat de vida a la ciutat vaig haver d'anar a parar per força al diccionari que, fora de tot dubte, definia la ciutat com un lloc d'assentament humà i de construcció estable. Si hi buscava què enteníem per qualitat l'evidència es repetia: la qualitat és la manera de ser bona o dolenta d'una persona o cosa. Si hagués avançat en la lectura cap a d'altres acepcions del mot potser n'hagués estat més fàcil l'encàrrec. Però no ho vaig fer. La ciutat, és una persona o una cosa? Què fa que sigui de qualitat? Vaig sortir al carrer a preguntar-ho.

Amb gran desfici per part meva ningú no encertava a convèncer-me. Vaig passar a l'observació directa. El barri vell mereix elogis continuats. Els rius mandregen sota els

badocs. La ciutat s'escampa per carrers arrengrats i voreres pintades de taronja. Els carrers passen a ser carreteres i enllacen barris de parets blanques i geranis als balcons. He vist escoles i universitats. Cinemes i quioscs. Hospitals i bancs. Caixes i oficines. Tot això, al capdavant, però, només és un escenari on passa la vida de la gent. Vaig tornar-me a aturar a mirar la gent.

La mateixa plaça que veia passar cotxes elegants ha vist una bicicleta rovellada, una tartana ocasional, dues motos robades, un autobús de turistes i un transport de presos. Des d'allà mateix ha sentit tocar campanades a mort i repics de bateig. Ha vist creuar adolescents polits i putes rebregades. Mentre en un costat l'animació del menjador era símptoma d'un bon àpat, a l'altra una dona gratava dins d'un contenidor d'escombraries mentre veia el «xurumbel» traient diaris de dins del dipòsit blau. A la farmàcia hi havia qui comprava aspirines, qui preservatius, qui pastilles Juanola, qui bescanviava una xeringa vella per una de nova.

La ciutat no existeix. Només existeixen les vides de la gent que hi viu. No és possible predicar un atribut de qualitat a allò que no és identificable. M'és igual si voleu parlar de la qualitat dels carrers o de quantes televisions té cada casa. Una ciutat mai serà feliç. Les persones sí. Una ciutat té tantes vides que es representen a tants llocs i en moments tan diferents que voler parlar d'ella com un tot i atribuir-li qualitats és un exercici inútil. I com que d'allò que no es coneix és millor no parlar-ne, si no puc parlar és que no existeix. La gent passa.

MARTÍ MASFERRER

